

Павло Іваніцький

БУЗКОВЕ
БАГАТТЯ

Чернівці
2020

УДК 82-1
119

Літературно-художнє видання
Вірші

Усі права захищено.

Будь-яке використання матеріалів даної книги, повністю чи частково, без дозволу правовласників забороняється.

Іваніцький, Павло Сергійович

119 Бузкове Багаття — Х. : Видавництво «Гротті»., 2020 —
116 с. — *(Вірші)*

ISBN 978-617-95020-2-6

У віршах першої поетичної збірки Павла Іваніцького «Бузкове Багаття» затишно і тепло. Іноді тривожно, іноді дивно. І це чудово. Бо коли поет дивує — він справжній, він бачить високо, глибоко і детально...

УДК 82-1

ВІРШІ

ISBN 978-617-95020-2-6

© П. Іваніцький, текст, 2020
© ТОВ «Гротті», макет, 2020

***

Я пишу примітивні слова,
Розмовляю з тобою відверто,
Моя тема давно не нова,
Все пишу, невгамовно і вперто.

Про чуття, що сидять в глибині,
Про сердечних поетів, про сни,
Про недоспані ночі і втрачені дні,
Про вроду твоєї сумної весни.

Відчуття, як торкаюсь руками,
Трепет серця, брунат і каштани,
Як тобі зізнаюся рядками,
Все твої притискаючи рани.

До нестями кохаючи прозу,
Образ твій, попри інші,
Я невпинно пишу про морози,
Холод твій, що породжує вірші.

Та такий я поет — шелест вітру,
І нехай вже тобі так писали,
Ти — щоденна нестача повітря,
Ти — закохані дні, що настали.

***

В тиші перших осінніх ночей,
Де літо ще б'ється у грудях,
Люди досі шукають людей,
І себе шукають у людях.

Думки стають холодніші,
Все ближче до холоду зим,
Обійми стають все рідніші,
А літо лиш більше чужим.

Там, де лінії рук, там, де дотик,
Спека днів і недоспані ночі,
Де ми з тобою навпроти,
Рахуєм до ста. Очі-в-очі.

***

Незнайомець з сусідніх будинків,
Ще вчора незнаний дивак,
Автор її червоних відтінків,
Поет компліментів, її одинак.

Автор відтінків зелених. І фіолету
Блакитних морів, красивих очей,
Вроди її невимовних портретів,
Світла ламп серед темних ночей.

Шукає щоденні причини писати,
Знаходить причини понині у ній,
Не те, щоб він не хотів обирати,
Просто довірив натхнення одній.

***

В останках чергового літа,
Серед спеки й примхливих дощів,
Поки листям ще вкрито все віття
І чути нав'язливий щебет і спів.
Чекаючи знову на осінь,
Збираючи спогади літніх ночей,
Заплітаючи вітер в волоссі,
Чи тонувши в блакиті очей,
Рахуючи зорі під потиском неба,
Пробираючи нові серця почуттями,
Вже перше листя впало зі стебел.
Осінь приходить сумними піснями.

***

Ми потроху грузнемо в знаках,
Казуально вбачаючи теми,
Заїдаючи розпач у «маках»,
Пишучи лиш двослівні поеми.

Все шукаючи привід писати,
Проживаючи дні не для себе,
Цього вечора з нею мовчати
І вона не відчує в тобі потребу.

Відповісти на розповідь смайлом,
Показати — Вона особлива,
Та для неї ти — не останній,
І не перший хто пише «вродлива».

І можливо, не той, чи невчасно,
А буває, що марно підтримуєш тему,
Та все ж наші екрани погаснуть
І обійми вирішать нашу проблему.

***

Ти гуляєш чудними містами,
Шукаєш притулку чуттям,
Багаттям палаєш, устами,
Всміхаєшся, щиро, немов би дитя.

Ідучи по сліду парфумів,
Заповнюючи серце красою країв,
Одягаєш найкращі з костюмів,
Будь то Варшава, Київ чи Львів.

Будь то поїздка в метро чи трамваї,
Думки, щойно сівши в таксі,
Твій погляд завжди в небокраї,
Світанку, його невимовній красі.

***

Продовжуй дивитись йому в очі,
Щоб він побачив тебе справжню,
Нарешті зрозумів, чого ти хочеш,
Міг впоратись з теплом твого вогню.

Продовжуй говорити йому, що сталося,
І він завжди знатиме, як ти,
Тому що робить все, щоб ти усміхалась,
І знає про твої «маленькі теракти».

На прощання не забудь його обійняти,
Щоб твій запах лишився на ньому.
Тому що він лише зможе його вгамувати,
Хоч ніколи і не зізнається в цьому.

Забудь про слово «піде» й «ревнувати»,
Гуляй з ним по місту до ночі.
Пам'ятай, що в тебе є сила — його цінувати.
А він більше й нічого не хоче.

***

Безмовність невдалих симпатій,
Ярмо кароокої вроди.
Напевне, ти — інкарнація карми,
Водночас причина моєї негоди.

Причина побачених снів наяву,
Потреби писати тут про «брунати»,
Тягнути ліричну свою тятиву,
Щоб колись ти змогла мене упізнати.

І безмовність паде від обіймів,
Ярмо розіб'ється у дотиках рук,
Це те, чого я безмежно хотів би,
Або лиш викид хімічних сполук.

***

Крихітний жук, що повзе по руці,
Відчуває тебе. Кожен рух.
Ти вкотре довела — ти не як всі,
Хоч досі в полоні власних розрух.

Серед страхів й проблем,
Не сказаних слів й обіцянок,
Серед сотень розмов, тисяч тем
І десятків випитих склянок.

Минулого літа, сліз від пісень,
Що очі промокли до болю,
Нестача повітря, чергова мігрень,
Що зводить тебе у неволю.

Тримай мою руку, жук полетів,
Та я все відчую за нього,
Торкнувшись до твоїх чуттів,
Обійнявши твою тривогу.

***

Туди, у напрямку світла,
Що б'ється в щілини цих стін,
Ближче до подихів вітру,
Що кличуть його «вітром змін».

По лініях тіла, крокуючи тінню,
Ховаючи посмішку, очі, обличчя,
Щоб стіни ставали просто камінням,
І світло торкалось твого передпліччя.

Світанок нехай на нас не чекає,
І ми вже, напевно, міняємо осі,
Нас «вітер змін» ніяк не лякає,
Лякає спокуса. І завтрашня осінь.

***

Суміш древніх картин,
Настил кольорового пійла,
Дим від гігантських машин,
Жар. Досі киплячого тіла.

Вир емоцій, погляд, слова,
Досі не знані чуття і пориви,
Страх, вибух. Ще одна гра,
Сором, жахлива втома від зливи.

Все на картині. Все в голові.
Ти відводиш погляд від неї.
На картинах художники — головні,
Ти ж у своїй галереї.

***

Сяйво скляних вітрин,
Чарівність спустілих вулиць,
Ми потроху зникаєм з світлин.
Потроху втрачаємо дурість.

Усі сни розбиваються в мрії,
Мрії втілюють — лише сни,
Вона знову нарощує вії,
Відклавши всі мрії. Вже до весни.

Там весна проростає у літо,
І складно у спеку, складно іти,
Сяйво вітрин відбивається в вікна.
Сяйво очей. Від яких не втекти.

***

Я пишу листи на цупкому папері,
Шукаючи в зливі краплі чорнил,
Про гулящі по вітру відчинені двері
І птахів, під гнітом втомлених крил.

Про безглузді розмови до ранку
Й вечірні сварки ні про що,
Усім серцем відверті ігри в мовчанку
І вранішня кава зі смаком дощу.

Рветься папір. Та проблема не в ньому,
І не в деревах, його праотцях,
Проблема, що ти боїшся лиш грому,
А я блискавиця. В твоїх очах.

***

Я не даю словам порушити тишу,
Хочу згадати твій погляд.
Згадати тебе. Таку невинну і чисту.
Й мовчання, що випало в осад.

Бо вже говорили. Вкотре. І марно.
Слова покривали у фарбу і лак,
Щоб потім згадати, як було гарно,
Щоб потім відчути весь спогад на смак.

Та і ти відчувай кожне сказане слово,
Дивись за порухом губ,
Твої очі стануть частиною мого,
Моїх слів. Моїх уст. Вони тебе звуть.

***

Коли всі човни застрягнуть в портах,
Літаки перестануть ходити по небу,
На затоплених вчора старих берегах,
Я на дні відчуватиму в тобі потребу.

Твоє ім'я мені наче буде знайоме
І погляд надовго засів твій у скронях,
Ще секунда, я знаю, що ти «невідоме»,
Хвилина — і дощ знову йде з твого підвіконня.

Година — і всі літаки відновили маршрути,
Всі човни вже курсують від берега в берег,
Та і я, вкрай давно вже мав би прибути,
Загубивши тебе. Десь у «важливих» паперах.

***

Я не соромлюсь, що під батьківським крилом.
І що мій батько — це моя стійка опора.
Бо все ж було би гірше, що сини стоять ребром,
Отцям. Яким сини, як кістка в ненаситнім горлі.

Бо ж всі сини, чи дочки, достеменно знаю.
І точно розумію, що нема як інше,
Мені мій батько обіцяв лелечу зграю.
А сам віддав всі гнізда. Або все. А дав ще більше.

***

Любила заходи сонця,
Вставати після «мого» обіду,
Розмовляти про все й ні про що,
Під вечір завжди грубила сусіду.

Голосно слухала музику,
Фарбувалась всього п'ять хвилин,
Дуже любила гуляти із друзями,
Запах гербарію й свіжих рослин.

Одягалась завжди красиво,
Хоч мала небагато речей,
Іноді була вкрай вередлива,
Та завжди уміла приймати гостей.

Часто хотіла спокою й тиші,
Любила читати і фільми,
Часто казала, щоб я просто облишив.

Вдавала немов би черству,
Не зважала на дивні оказії.
Любила поїсти і випити.
Та я все ж мав її наяву.
Або ж хорошу фантазію.

***

Твій голос — квіти. Говори до мене.
Розповідай про шторм, що натривожив.
Ти просто говори. Бо завжди знаєш, де ми,
Усі чужі місця з тобою — схожі.

І кожна твоя злива вже дощила,
І ріки твої вже виходили із русел,
Що твої пелюстки, які ти так ростила,
І ті, що хтось зірвав. Бо мусив.

Ти не втрачай мене, продовжуй говорити,
Кажи хоч щось, мені байдужі теми,
Розповідай, немов лише хвилину жити,
Твій голос — квіти. Певно жовті хризантеми.

***

Я писатиму сотні листів,
Щоб не відправити жоден.
«Я скучив» — обернеться в гнів
Із смаком сучасної моди.

Я любитиму твоїх котів,
Або ж стану, враз, сорок першим,
Хай це не те, чого я хотів.
Та ти мене, певно, довершиш.

Довершиш цей ніжний схід сонця,
Обіймеш, як прогнози на зливу,
Бо ж, як ти кажеш: «Дощі не назовсім»,
А обійми — це завжди красиво.

***

Дівчина, що може бути книгою,
Збіркою віршів. Посланням на сто сторінок.
Що буде вбивати тебе інтригою.
Вона троянда з шипами? В'юнок?

А може вона це омонім кохання?
Чи синонім до слова «вродлива»,
Або ж просто... Причина. Мого римування.
Вона грім серед ясного неба. І Злива.

Вона може бути навіть запахом квітів,
Що даруєш на перше побачення.
А коли вона стане усім на світі...
Усе перестане мати значення.

***

І локони брунатного волосся,
Що так хотів я бачити крізь сон,
Слухати тендітний відголосок
Слів. Від найзначнішої з персон.

Все бачити, і що вона читає,
Що не мене, але ж поетів краще,
По телефону чути, що скучає,
Бо «Я кохаю» — тут не підходяще.

Я вкотре переводжу сотню слів
І все в надії не живу, а варто...
Я дивлюсь на тріумфи королів.
На те, як їх вбиватимуть. З азартом.

І все хотітиму провести по волоссю,
Що темного брунату. Чи чорняве.
Бо вже набридла ця самотня постіль.
Набрид, ще не наставший, травень.

***

Я відчуваю. Як океани
Розбивають мої ребра,
Прямо там, де сердечні рани,
Де хащі нутра. Де дебрі.

Дикі птахи покльовують спину
І я спотикаюсь об корінь.
Це не значить мою провину.
Просто птахи — дуже голодні.

Нехай доїдають і луснуть,
Я все ж полежу, відпочину.
На землі прохолодно, не душно,
Хоч люди... ой, птахи, докльовують спину.

***

Ти любиш малювати. Певно.
Щоправда не для всіх. Для нього.
Я згоден. Це — душевно.
Для тебе це живопис. Та йому — нічого.

Твоє кохання шторм. Він — вітерець.
Що він кохає всіх. А ти — одного.
Та ти щаслива. Ти — митець.
Малюючи картину. Для сліпого.

***

Отрутою лікуємо жаркі серця,
Дивуємось, чому завжди хворієм.
Руйнуємо свої улюблені місця.
І не живемо вдень. Вночі — старієм.

Блукаючи у темних вітражах,
Перебираючи думки, як засинаєм,
Щоб більш побути в утопічних снах,
І знову прокидатись там, де ми блукаєм.

Прожити день, ще рік, ціле життя,
Примхливо убачаючи в собі естета,
Де примхи — правда, а естетика — сміття.
Де правда — подих. А ми всі в корсетах.

***

Мої пісні втрачають власні мотиви,
А вірші шукають загублені рими,
Туманні надії. І дурні перспективи.
І людей, що в поривах бувають нестримні.

Тихо кохавши лиш кілька персон,
І сотню тих, що не варті твоєї покори,
Що для них лише золото і знатний фасон,
Важливіше за будь-яку точку опори.

Точку довіри, і кожен дотик до тіла,
Що рідне, а значить, що легше проткнути,
Так кохав він її, але більше злата кортіло,
Вбити її, але все ж таки ризикнути.

Добитися свого й поринути в вічність,
Блукати у пошуках рим і мотивів
З єдиним проханням. Змінити величність
На неї. Кілька персон. І мирні пориви.

***

Впиватись дешевим вином.
Головне, щоб з тобою поруч.
І з кожним побаченим дном
Тебе відкривати — власноруч.

В обіймах коритись теплу,
Говорити слова, що не кажуть.
Творити із світу тихеньку золу
І обійми нас бережно зв'яжуть.

Лиш треба купити вина
Й запросити тебе прогулятись,
Вже скоро настане наша весна.
Якщо ти перестанеш боятись.

***

Знаходжу літери в хмарах,
Що дощ розкидав по містах,
По дахам будівель й бульварах,
Забувши тебе в моїх снах.

Про тебе пишуть в газетах,
Та жаль, що не вийшов тираж,
Для тебе карбують монети,
Прикро лиш, що валюта — міраж.

Бо я будував там будинок,
Де даху немає й чотири стіни,
Там на підлозі вода від сніжинок,
Так може ті хмари — то сни?

***

Ти — музика, травневий цвіт,
І я захоплююсь красою того світу,
Що аж теплом наповнює живіт,
І є наснага йти напроти вітру.

Тобі, розважливо, малюючи пейзажі,
Або, хоча б крутивши діалоги в голові,
Складаючи із моїх слів твої вітражі,
Де твої риси все красивші... і нові.

І бачити в уламку того скла
Твої, без того, бездоганні очі,
Я це малюю, аби ти прийшла,
Не все ж тобі блукати до пів ночі.

***

Нещадно малюю двадцятку весну
І знаю, що завтра настане світанок,
Я все рідше пишу — про мою. Одну.
Якій віддав би кожен свій ранок.

Самотність — не вирок. Я добре знаю.
Бо суд не ходив до нарадчих кімнат.
Я, як ніхто — самотність кохаю,
І скупив її всю. Самотній магнат.

Я розчулююсь в фільмах,
Я відчуваю — у всіх вас болить.
Я примкнув до фракції вільних.
Я чекаю. Поки вона... помовчить.

***

День-у-день холодний дощ
Самотніх висловів і фраз,
Безлюдних шепіт площ
З вбранням із прикрас.
Щодень «важливі» справи,
Хворіючи щодень не тим,
Де голова не править,
Де губишся у сотнях рим.

Волієш бути кимось,
Але стаєш ніким,
Хоч трохи, і якимось,
Хай з присмаком гірким.
Вже любиш погляд млості,
Безбарвний колір білих стін,
Де всі уже давно не гості,
З тобою вже не сядуть на ослін.

І на шматку паперу
Збираєш себе в купу,
Ховаючись в печеру,
Щоб не було й підступу.
А потім знов з початку,
Там дощ холодних фраз,
І на папері ставиш цятку,
І пишеш все те саме,
то в профіль, то в анфас.

***

Сліпий алярм
І непорочність,
Старий плацдарм.
Вельможність.
Сліди амбіцій
І невинний сон,
Простих позицій,
Їх розбитим склом.
Щасливі хрипи
І сторонній сміх,
Стереотипи.
Як і у вас усіх.

***

Криком.
Собі не зробиш краще.
Дико.
Життя — напризволяще.
І вічна осінь.
Дихає в потилицю.
Самотні, босі.
Бунтуємо. сонливістю.
Кольором.
Малюємо реальність.
Ввечері.
Неправильна тональність.
Порвемо.
Наш ланцюг зі скла.
Візьмемо.
Пусту склянку зі стола.
Прокинувшись.
Вдихай, сумний туман.
Захлинувшись.
Бо в склянці був самообман.

***

Шукаючи світ серед хмар
І досі неясного неба,
Сонце, здавалося, просто ліхтар,
Що приносить трепет у ребрах.

Що приносить нав'язливі рими,
Говорить люб'язно все літо,
Його сотий оберт нас робить старими,
Дозволяє щорік любитися цвітом.

Зустрічати світанки вчорашніх розлук,
Завтра зустрітись за чашкою кави,
Відчувати тремтіння хвилюючих рук,
Щоб знов засинати під тими руками.

***

Голос тремтить. Ідучи до слова,
Від страху власних безумств.
Щоб знов не навмисно, знов випадково,
Думками торкнутись цих уст.

Проживаючи ще раз секунди і миті,
Боявшись, чи вірно дібрав кілька фраз,
Єднаючи очі в карій блакиті,
Поєднавши потрібні уста, ще лиш раз.

***

Вільний. Паперовий птах,
Крила стинають дощами,
Дощами на твоїх вустах.
Наповнюють ріки ночами.

Розбавлені сіллю сльози,
Яких смак відчуваєш — руками,
Руками кричиш. До грози.
Та вже грози... стинають. Сльозами.

***

Може все не так просто,
Або я ще не знаю, як буде.
Я поринаю в твій простір
Не тому, що я хочу. Ти — всюди.

Захоплюєш розум і дні
І все більше впадаєш в думки,
Там лише ти. І я. Навесні.
Я чорнило історій. Ти — сторінки.

А я ж тебе зовсім не знаю,
Жодних фраз. Й ні одної розмови.
Та знай, коли я засинаю,
Ти — комфортні умови.

***

За десять чергова весна,
Міста потонуть в коханні.
Тіло заповнять нові імена,
Невдалих коханців — мовчання.

Так буває, бо люди дурні,
І не знаю, чого вони хочуть,
Вони самі собі ливарі,
Наливають кохання — і точать.

Бо стинатимуть тихо, повільно,
В голові своїй — зроблять війну,
Нехай вона буде вільна.
Та лиш я буду знати цьому ціну.

***

Крок в темряві — не страшно,
Страшніш, коли при світлі ступор.
Коли погані вісті — то завжди невчасно,
Хоч дурні їх кричать завжди у рупор.

Для них зима завжди коротше,
А в днях всього по сім годин,
І смак води комусь завжди солодше,
Хоч сам стинає від своїх провин.

Та ви не думайте, живіть веселі дні.
Тобі ж бажаю щастя й процвітання,
Щоб у очах завжди були вогні,
І будь щасливою. Мої вітання.

Бо не важливий сніг, що швидко тоне,
І щоб не стати рибою в воді,
Що той букет вже завтра — та й зав'яне,
Та не зав'яньте в ваших ...надцять — молоді.

***

Музей дивний масок,
Всі шукають купця.
Запах емалевих красок.
І так від лиця до лиця.

Потворне золото. Всюди.
Чвари злотих лихорадок,
Такі жалюгідні етюди,
Всі з примітивних вигадок.

І знедолені з дерева плачу,
Обрамлені в їдливім троні,
Що забрав у них все дитяче,
Висить... фатальності гроном.

І щасливі, у льняних сорочках,
Без фарб на обличчі і тілі,
З запасом правди, у бочках,
Готові. До неминучої заметілі.

***

Привіт, тій, що очі з фіалок,
Був поруч з тобою, бачив всі сни,
І знов сам, прокидався на ранок,
І так від весни — до весни.

І лунає твій голос, вібрації б'ються о скло,
І я прислухаюсь, бо все ж хочу почути,
Та моє прозоре, чутливе житло,
Перетворює все це в солодку отруту.

І я травлю всіх тарганів в своїй голові,
Знаходжу вихід в тобі і знов забуваю,
Коли замість льоду — буду лежати в траві,
Дивитись в фіалкові очі, що уявляю.

Вже дав їй ім'я у віршах — моя Меріаль,
І невродливі слова описали всю вроду,
Я зараз в кімнаті, де стіни — мутний кришталь,
Де є вихід — печаль. Щоправда немає входу.

***

Радіти від кожної фрази й подій,
І прислухатись до в'їдливих слів,
Їй важко почути звук власних мрій,
Серед крику принцес й королів.

І варто лиш тиші простерти обійми,
В компанії суму й нав'язливих снів,
Всередині неї ніч оголошує війни,
І тривають допоки обрій не посинів.

І як прокидається варто всміхатись,
Щоб не думали і не питали про стан,
І весь день їй до них дослухатись,
У її голові — вони панацея для ран.

Та темна пора повертається знову,
Щовечір, як птаха сидить над порогом,
І я б дуже хотів знати ту її мову,
Та навіть не знаю, як знати самого.

***

Дивно шукати натхнення
У вільних створінь серед неба,
Коли фарби мого сьогодення
Сірим птахом осіли на стеблах.

Та і зима вже, їм холодно певно,
Хоча нам і влітку мало тепла,
Тому я так палко і ревно
Сперечаюсь де квіт — де зола.

І серед всіх моїх теплих днів.
Правду скажу — як будуть питати.
Бо лиш птахи кохають птахів.
Бо лиш я намагався літати.

***

«Щось давно не було дощу»,
Лицемірно сказав би я зливі.
«Хочеш? Я її відпущу.
Та грози для мене тоді — не важливі.»

І враз би вдарило громом,
І небо розсердилось знову,
Тому що він став мені домом.
І враз відібрав мою мову.

Щоб говорити не зміг,
І уголос сказати дурню,
Я ж по дощу... так довго біг,
Та знов сам прокидаюсь. І сплю.

***

Чого тобі ще можна бажати?
Коли вона притулилась в плече,
Хотілось просто до ранку лежати,
Не в змозі від неї відвести очей.

Вона відчуває всю твою ніжність,
Безпеку і твоє справжнє тепло,
Поруч з нею втрачаєш маніжність,
Ніби інших до цього і не було.

***

Мені не чутно цих солодких днів,
Що не боліли вечорами.
Це я, напевно, дуже знахабнів,
Поганим став актором в вашій драмі.

Бо не зумів зіграти блазня,
І стати автором сумних! Великих! п'єс.
Проте, я впорався із роллю в'язня,
Що на колючій сітці знов повис.

Та я хотів зіграти щастя,
Стрибнути в вир емоцій. Вниз.
Торкнутись до твого зап'ястя,
Та це не зараз. Це — колись.

***

Ти можеш бути щасливим,
Навіть коли дуже темно,
Під час негамовної зливи,
Та й коли день не натхненний.

В темряві власних думок
Згадай, де вмикається світло,
Під дощем не видно зірок,
Тому насолоджуйся світом.

І в день, що болітиме довго,
Знайди потрібні обійми,
На перехресті не змінюй дорогу,
Закінчи розпочаті війни.

А якщо і досі погано,
Повертайся на власну орбіту,
Значить тобі дуже рано,
Бігти за покликом світу.

***

Я без проблем опишу сотні рис,
В деталях розповім про кожну,
Бо в покарання маю даний хист,
Описувати їх, коли і сам порожній.

Безмежно вдячний їм в натхненні,
Що я отримав через біль і ніжність,
І перекресливши все ж деякі імення,
Відчув, хоч ненадовго, але свіжість.

Як вже хапав повітря у пориві років,
Як дві декади утікав від страхів,
Наперекір усьому, не стидався кроків,
Та й вже кохав не тих, описуючи птахів.

Описував блакить очей, вогні і ночі,
Зав'ялі квіти, що на шафі, у кутку,
Я вмю описати риси... лиш жіночі,
Та й іноді стрімку ріку й красу садку.

Біляве чи брунатне. Чи ще якась волосся,
Каскад чарівності або самотній вечір,
Десятком строф слова «давай розбіжимося»,
Або як притуляв себе на ті тендітні плечі.

Можливо, як поет — жахливий, навіть дуже,
Але отой, що вперше прагне ніжності... без люті.
Що вічно прагне почуттів, ступаючи в калюжі,
І як завжди не бачить бруду. В каламуті.

***

Я б її назвав Меріаль,
Просто тому, що так хочу.
Вона синонім слова печаль.
Я вигадав мову. Якою до неї шепочу.

Про її брунатне волосся,
Про її погляд, що повний бузку,
Які нічого й ніколи не просять,
Може, вони — це причина цього зв'язку?

Також вона любить каву,
Якщо така в цьому світі існує,
Мені вже й самому стало цікаво,
Що на дні склянки та гуща малює.

А ще люблю її тонкий голос,
Водночас гучний, але створює тишу,
Коли плете цей довершений колос,
Який я ніколи в житті не опишу.

Та досконалість зранку зникає,
Коли прокидаюсь в самотньому ложі,
Я вигадав мову. Її. Вона про це знає,
Вона й Меріаль чомусь дуже схожі.

***

Рано чи пізно тобі доведеться обрати,
Між тим, хто на суші, чи тим, що готовий пірнати.

Рано чи пізно прийде твоя ніч, усамітнені стіни,
Або збудовані разом, або воїн всіх ваших руїни.

Рано чи пізно — ти замовиш ще алкоголю,
І скажеш, від чого погано. Від нього, чи болю.

Рано чи пізно. Зима теплою стане навіки,
І він буде дивитись. А у твого втомились повіки.

Рано чи пізно. Ти не побачиш. Я теж не впізнаю.
Тому що ти певно з незрячих, а я тебе просто не знаю.

***

Розігнатись — і пластом в воду,
В замшілість підводних рифів,
В надії, що котрий берег без льоду,
Необдумано, швидко, без міфів.

Пливти далеко, за обрій, край світу,
Допоки тіло скаже — не треба,
Змусити Землю змінити орбіту,
Якщо в тебе буде подібна потреба.

Або разом гребти, ехх..., ці мрії,
І навіть, можливо, зламати галею,
Та в воді теплий одяг не гріє,
Сотні метрів між нами й землею.

В цей момент згадати про берег,
З якого пірнав, точно знавши навіщо,
Щоб втопити твої слова на папері,
Наш діалог. І все нижче. Все нижче.

Та й розмови — щоправда невдалі,
Не варто було пливти — не туди.
Ти пірнай зі мною — ще далі,
Або вибирайся з води.

***

Ехх, щоразу думаю, що вже знайшов,
І в прикrostі своїх будень чекаю,
Коли вже з ран піде не та червона кров,
А вся отрута, що я дуже добре знаю.

І все ж колись, можливо, і не точно,
Мене знайдуть розбитим серед люду,
Вона так ніжно, тихо, непорочно,
Знайде протиотруту і мене — прибуду.

Я втомлений пізнанням дивних слів,
Я втомлений відвертістю відвертих,
Коли я був здоровий — то хворів,
Коли я був поважний — лиш обдертий.

І так не хочеться тинятися по суму,
Вважати, що не той, і там ще не вона,
Сигнали нервам посилати струмом,
Коли вже двісті двадцять — це сповна.

І все, що написав лиш їй, для неї,
Що я шукаю так давно, без снів,
Про неї будував би я музеї,
Для неї би я стримував свій гнів.

***

Танго в вагонах метро,
Божевілля у кожному кроці,
Де любов пробирає нутро.
І люди в полоні емоцій.

Вечір п'яний. Безустанний.
Чимось схоже на бурю й шторми.
Немов погляд у очі. Спонтанний.
І люди п'яніють — людьми.

Не час для істерик і сварок,
Слів, думок, невзаємності горя,
Тобі варто зробити лиш крок,
Щоб торкнутись її. Її долі.

***

Зітканий фарбами птах
Втомлено ходить літами,
У твоїх картинах, твоїх руках,
Де птахи мандрують світами.

Розмовляють там сотнею мов
В надії. Що будуть почуті,
Як я у пориві власних розмов,
Все ще до тебе прикутий.

***

Далека подорож в ніжність,
Знаходиш себе, проростаєш,
З тобою росте і невтішність,
Що потім тебе пригортає.

Огортає під холодом вроди,
Там, де зливи стають снігопадом,
Так холод росте із негоди
І жовтень стає листопадом.

Всі картини печалі марніють,
Та і фарби засохли давно.
Художники суму знову п'яніють.
І знов залишають пусте полотно.

***

Нескінченне мовчання клапанів серця,
Битись в маленьких поривах чуттів,
Пробач, людино навпроти, не сердься,
Кохай вже нарешті, ти ж так хотів.

Гуляй по бульварах, намалюй всі пейзажі,
Повернись до себе старого, давай, озирнись,
Напиши сагу книг там, де ми персонажі,
Тримай там за руку, хоч там посміхнись.

Просто знаєш, тут так, напевно, буває,
Що хочеш відчути не своїм тілом,
Кожен бажає, прощає, знову кохає,
Ти також кохай. Ти ж так хотіла.

***

Надіюсь на кожен наступний місяць,
Жовтень, листопад — далі мій грудень,
Говорять: не зважай ні на що — просто смійся,
Навіть коли кожен удар доводиться в груди.

Чекай, своє точно прийде, хоч не скоро,
Не картайся, спи по-ночах — без пробуджень,
Бо лиш твоя повсякденна, сумна непокора,
Доводить тебе до нав'язливих суджень.

Ти розламаний, стомлений, просто розбитий,
Де ліжка — твій дім, а ноутбук — всі зустрічі друзів,
Ти так сильно і вірно б хотів когось полюбити,
Та наклав на себе клеймо сумних боягузів.

Наївно тримаючи самотність в обіймах,
І складаючи вірші без сенсу й моралі,
Весь день проживаючи в смутку і війнах,
Сам з собою. Сидячи у великому залі.

***

Ми маєм власні причини
Причиняти і відчувати,
Проживаючи дні, що невпинно,
Змусять тебе співчувати.

Руйнувати збудовані вежі,
Або лежати у груді каміння,
При хворобі лікуючи нежить,
А не причину того хворіння.

Або віддаватись людині,
Що сидить в голові і даремно,
Що байдужа до тебе понині,
Ти не той, змирися, напевно.

Лиш паском в грудях стискає,
Голова болить, ломить тіло,
Все нормально, все вона знає,
Пробач, нагадав. Наболіло.

***

Чашки вчорашнього чаю,
Шоста тридцять. Розмови.
Надворі майже світає.
Все ж таки, непогані умови.

Щоб шукати натхнення
В людині, що поряд лежить,
І попри всі її одкровення,
Вона так солодко спить.

Не знає, що скоро вставати
І покірно тонути у вірності днів,
Щоб серед ночі знову лягати,
Засинати з сяйвом ламп і вогнів.

Згадка, може, історія просто,
Що малюю на фоні ночей,
Весь час обіймаючи простинь,
Шоста тридцять. Сон. Скрип дверей.

***

Перстень з синім смарагдом
На руці повній опіків й шрамів
І в голові, що болить листопадом,
Емоції кожного з кіноекранів.

По шкірі мурашки від твоїх листів,
Відправляй їх на вірну адресу,
Не стримуй свій пил і свій гнів,
Без сліз, почуттів і без сенсу.

Весь у прикрасах, приховую очі,
Від рук, що не знають болі і зрад,
Твій. Принаймні, коли засинаю щоночі,
Знімаючи з себе весь цей маскарад.

Можливо не зараз, і так невпопад,
Хворію думками, хворію хандрою,
В цьому винен не наш листопад,
Що хворію ночами. Хворію тобою.

***

Печера десь під землею,
Там би залишився зовсім,
Продовжу свою епопею,
Про тебе, чуття і про осінь.

Перше про тебе й чуття,
Хоча, зрозуміло без слів,
У світі мого небуття
Тобі всього себе заповів.

Про осінь також багато писав,
Її подих холодний і жовті сади,
Бувало, просто листя збирав
І часто знаходив твої сліди.

Знаєш, чимось ви схожі,
Двоє холодні і повні жалю,
Та тобі брехати негоже.
Осінь я так не люблю.

***

Все звично, все, як завжди,
Вулиця, холод, шматочки людей,
Всі спішать на свої поїзди,
Притискають кохання до своїх грудей.

Все звично, все по старому,
Дивись здалека, лови миті й моменти,
Слухай, як люди лякаються грому,
Або їхні ці всі сентименти.

Все звично, нічого нового,
Навушники, музика, самотні думки,
І чому тебе — такого сумного,
Чують лиш... нові сторінки.

Зараз незвично, не так, як завжди,
Тиша просто кричить «Йди додому»,
Та ти скоро почувеш своє «Зажди!»,
І буде вона. Та й по-всьому.

***

Руками протираю скроні,
Втомлений від всього й всіх,
Закриваю свої очі — сонні,
Вже не бажаючі усіх цих втіх.

Здається я — синонім втоми,
Відмов, поразок і дурних думок,
Або це все — складні симптоми
Хвороби, що хворів ще Блок.

Депресія, неприйняття і сни,
Що барвами зжирають світ,
Що змушують радіти щовесни,
Як ніби я почув твоє «Привіт».

Фарбую всі слова в зелений,
Простіше загубитись — навесні,
Щоб осінню пожовклі клени,
Не бачили, що я вже знавіснів.

Як ніби я брешу — відверто,
А як кажу відверто — то брешу,
Щораз все намагаюсь, вперто,
І все пишу. Тобі. Пишу.

***

Самотність — солодкий укус,
Впивається іклами в шию,
Смак людей — у світі спокус,
І рани, що ніяк не зашию.

Площа свободи, лише голуби,
Вечір на лавці, що віє журбою,
Тонким голосом каже — люби,
Не чекай від фонтану прибою.

Дихай вільно — збирайся додому,
Ідучи — пам'ятай всі обличчя,
Потім згадай їх за склянкою рому,
І ненавидь за їхнє величчя.

Або полюби, і змирися нарешті,
Відправ всім листи про кохання,
Щоб вони при твоєму «арешті»,
Вперше подали за тебе прохання.

***

Торкнулась його мимохідь,
І мов зірки кружляють по шкірі,
Вертять піруети, що їх не зловить,
Дотик, що вартий довіри.

Що вартий думок повсякчас,
Всіх бурь і штормів в його морі,
Де незмінно печальний баркас,
Все рахує кружляючі зорі.

І б'ють зорепадом у скроні,
Ненаситно впиваючись в трюми,
Відчуваючи трепет долоні,
Відпускаючи світ разом з сумом.

Дозволяючи морю шуміти,
Десь там, в передсерді, між ребер,
Це дотик, що мусить п'янити,
І йому прокидатись. Без тебе.

***

Потроху втрачаю натхнення,
Або вже втратив давно,
Тону у житті повсякдення,
Не відчуваючи дно.

Пишу вірші, із спогадів дому,
Вулиць, людей, почуттів.
Гуляю по місту — нічному,
Шукаючи сенс у сьайві вогнів.

Або навіть просто в кімнаті,
Меблі, шум, звук гітари,
А за вікном лиш пернаті,
Дерева, машини і хмари.

Дивлюсь в дзеркало, в очі,
Смарагдова тінь і та пташка
Так тихо на вухо шепоче,
Як їй туги, самотньо і важко.

Літати крізь вулиці диму,
Палити крила в вогні,
Самотній вижити в зиму,
Коли застрягла на дні.

***

Такий ніжний, холодний подих зими,
Зсередини, нижче ключиці, ліворуч,
Там такі дратівливі звуки сумної сурми,
Десь там вона є, але досі не поруч.

Жахає поглядом, голосом повної тиші,
Відкриває для тебе все нові і нові шляхи,
Щоб ти забував про свої колишніх,
Слухав осінні дощі, що б'ють у дахи.

Розглядав фіолет її безкарно карих очей,
Шукав в них себе, хоча б смарагдову тінь,
Забувавши про сотні важливих речей,
Губивши себе в сотні барвних мигтінь.

Без слів описавши красу, просто, без рим,
І про те відчуття, як ніби б'є струмом,
Щоб нарешті і точно позбутись тих зим,
В її погляді більше ніколи не бачити суму...

***

На землі пожовкле листя,
Що воскресне знов, навесні,
Гілки дерев їх зреклися,
Залишившись братами стерні.

Це замисел осені, точно,
Щоб оновити себе і людей,
А потім їх таких непорочних,
Притискати до своїх грудей.

Або для зими подарунок,
Щоб вона не жаліла морозів,
Та щоб люди шукали рятунок,
В теплих обіймах і прозі.

А насправді все дуже просто,
Всі пори року єднають серця,
Для всіх залишаючи простір,
Всім почуттям знаходять місця.

***

Пульсація сповнених вен,
Що мліють під натиском серця,
Відбиваються ритми імен,
Що з моїм не матимуть терцій.

Червоніє обличчя від тиску,
Злості, надії, безкарних чуттів,
Знову очі п'яніють до блиску,
І блищать на поталу цих днів.

Серед денного сну і під вечір,
Попри заклики мозку — «не спи»,
Хтось втомився від власної втечі,
Хтось втомився бачити сни.

***

І знов прокидаюсь із власною тінню,
Тут сонце просвічує тканеві штори.
Пробираючи шкіру теплом цих обіймів,
Шукаючи слів у безмовному домі.

Розгортаючи ранки до людного шуму,
Цілувавши промінням сумні вечори,
Бо людям властиво хворіти від суму,
А іншим важливо їх вберегти.

***

Ми існуємо в розумах інших,
У словах, крізь рядки і поеми,
Поринаючи в мозок все більше,
Поринаєм в нагальні проблеми.

Будь то симпатії, страх або злість,
Ми соромимось власних емоцій,
Знов міняєм кохання на млість
І від щастя лишаємось в кроці.

Тимчасово згинаєм від суму,
Знову, відверто, сказавши не те,
Все блукаючи в власному шумі,
І боявшись зізнатись про все.

Щоб ще ніч просидіти в полоні,
Відвертості фраз, що змовчав,
Кожен день втираючи в скроні,
Образ тих, хто насправді кохав.

***

В гармонічних відтінках вогню,
Серед фраз, вдалих жартів і жару,
Я закохуюсь в образ старих авеню,
І в людей, що йдуть по бульвару.

В перехожих і в їхні печалі
Невпинність ночей й почуттів,
В непримітні до цього деталі,
І в волосся відтінку вогнів.

Дивні дні, всі слова і моменти,
Розпач снів, що існують навпроти,
В знайомі чуття і дурні сентименти,
В прощальні обійми і кожен твій дотик.

Та відтінки зникають з картин
І люди зникають з бульварів,
Я закохуюсь в образ цих рим
І волосся, що сповнює пам'ять.

***

Тримаючи руки на скронях,
Беручи під контроль увесь гнів,
Винивши тебе у безсонні,
Сам давно не бачивши снів.

Бо щоніч поринаю думками,
Новий всесвіт нагальних проблем,
Щоб не йти ще раз помилками,
Я пливу по них кораблем.

І шторми мене мало хвилюють,
Де лиш погляд єдиний, в думках.
Як вона неймовірно малює,
Тиху воду на моїх шляхах.

Чорний перстень блистить океаном,
Як блищать моря щовесни.
Її відблиски б'ють крізь тумани,
Знов мені повертаючи сни.

***

Цей світ все штурмують тривоги
І ми тонемо. З власних причин,
Відчуваючи смак перемоги,
Вже погрузши в невидимий тин.

Ми втрачаємо владу над часом,
Проживаючи дні крізь роки,
Відчуваючи сум, або біль, або разом,
Проганяючи власні думки.

Щоб ще раз потонути в тривогах,
Написати ще вірш, лиш одній,
Я напевно згубився в дорогах,
Не прийшовши на власний двобій.

Піднімаючи погляд нагору,
Не згадавши проторений шлях,
Поринаючи знову у морок,
Живучи не в реаліях — в снах.

Там не квітне весна серед зим,
І в малюнках твоїх, все ж не квітне,
Я хотів би, щоб світ був не злим,
Та мої бажання — такі непомітні.

***

Щодня засинаю під гамір думок
І пригадую кожну із ліній,
Що тонко пливуть по обличчю в танок,
І граються з кожною тінню.

Розливаються в очі, брунатний карат,
І все тіло зганяє у ступор неволі,
Перед сном я в полоні цих ґрат,
І знову я в світі цих мрій, мимоволі.

Я так часто пишу про чаруючу вроду,
І не часто говорю тобі наяву,
Мені б лише місце і вірну нагоду,
Щоб ще раз зізнатись, куди я пливу.

Куди доправляє мій човен турботи,
Про гамір думок і брунатне волосся,
Для кого пишу усі вірші і ноти,
І про момент, коли все почалося.

***

Мій світ зрозумілий одразу,
Вже ж, я тут постійно живу,
Живу в недосказаних фразах
І власних обіймах самотнього сну.

В постійних зізнання не в тому
І вічних думках не про те,
Весь час відчуваючи втому
І те, як весна другий рік не цвіте.

Де примхливі думки, ідеали,
Тимчасові тривоги й сніги,
Де чекають чогось і діждали,
Враз відчувши турботу туги.

Відчуваючи світ через шкіру,
Через дотики мої — тобі,
Крізь обійми, що власне, не в міру,
Крізь чуття, що перечать журбі.

***

Мені важко писати про жовтень,
Чомусь саме він обірвав всі дроти,
Скільки їх? Один? Два? Кілька сотень?
Стоп, чекай, обриваєш їх тільки ти.

Розбиваєш склянки, що повні по вінця,
Руйнуєш дороги і найновіші шляхи,
Тихо шепчеш: «Це він! Подивіться!»,
Хоча навколо тільки шумні птахи.

Вбиваєшся, через людей, що не варті,
Чи вони варті кращого, але ж не тебе,
Через них весь день сидиш у мансарді?
Боїшся шороху, і як хтось у двері шкребе.

Солодко спиш, щоб прокидатись не вчасно,
Ховаєш себе від людей і їх просто втрачаєш,
До ночі сидиш, поки всі вікна не згаснуть,
Хоча ти вкотре зовсім нічого не помічаєш.

Ти можеш усе, навіть іноді трохи більше,
Ти можеш впивати людей з джерела,
Бо їм чесно байдужі всі твої вірші,
Тільки сваритись, кричати, горіти до тла.

Не знати, що хочеш, говорити з собою,
Самому не чути, розбивати шалені серця,
А потім гладити. Тихо. Повільно. Рукою.
Тих, хто чесно — найгірший витвір творця.

Але, знаєш, ти не зважай на мої слова,
Мені досі важко писати про жовтень,
І може, не скоро, але точно буде нова,
Одна. Може дві. Або кілька сотень.

***

Вже не чутно минувших хвилин
І вчорашніх вібрацій з-під серця,
Кожен день — це лише часоплин,
Що приправлений жменькою спецій.

Ледь солодше, чи гірше на смак,
А буває, що зовсім пекуче,
Де кожен «невдалий» хижак,
Стає травоїдним — рішуче.

Де в людей б'ють ключем почуття,
Все доводять, що смак — не проблема,
Відчуваючи серця невпинне биття,
Забувають вчорашні дилеми.

Пригадавши солодку печаль,
Там, де щастя смакує журбою,
Кожен день — це лиш погляди вдаль,
Що смакують твоєю любов'ю.

***

Все ввижаються поклики рук,
Що хочуть тебе обійняти,
Чути серця нав'язливий стук,
Що не сила його вгамувати.

Все в банальності — просто,
Через сотні пройдених літ,
Ми все ще досліджуєм простір,
Щоразу лишаючи слід.

Слід руки на чужому зап'ясті,
Чи слів, що живуть у серцях,
Плями болю, чи викрики щастя,
Невідомі гримаси на власних устах.

Все ввижаються поклики долі
І сліди від неказаних фраз,
Я колись обійму тебе — мимоволі,
А можливо і декілька раз.

***

Крізь відтінки дзеркальних полиць,
Відображення власних очей,
Попри сотні важливих дрібниць
І мільйони буденних речей.

Ще не знаних сьогодні історій,
Не проведених разом ночей,
У блуканні між власних теорій
І десятків незваних гостей.

Між рядків, що не можу читати,
І рядків, що тобі не пишу,
Через дні, що вже втомлені мчати,
І думки, що породжують шум.

Мимолітні видіння крізь мрії
І бажання тепла серед днів,
Крізь знайомі «пробач» й «розумію»,
Попри власне кохання і гнів.

Гамір вулиць і власні пориви,
Всі слова, що тобі не сказав,
Крізь ніч, де шторми і припливи,
І здійснення власних бажань.

***

Ще декілька пізніх добраніч
І слів, що готують до сну,
Ми знову прощаємось на ніч,
Ми знову пливем в глибину.

Реалії нас не хвилюють,
Бо сни, все ж, солодші на смак,
Наш мозок красиво малює,
Ми знову прощаємось на ніч.

Не сни прокидаються збоку
І мозок не владний над всім,
Ми вкотре пірнаєм глибоко,
Ми вкотре шукаємо дім.

Щоб там попрощатись до ранку,
На мові обійм і без слів,
Пізнати в проміння світанку,
Пізнати в найкращі із снів.

***

Коли зустрічаєш людину,
Як вперше послухаєш пісню,
А потім ще раз, ще годину,
Допоки вистачить кисню.

Допоки чуття все вирують,
Де голос нутра — не мовчить,
Де мої судини пульсують,
І пісня все досі звучить.

Легені повніють до краю,
Затримуєш подих на мить,
Лиш в очі твої зазираю,
Де погляд ще трохи п'янить.

І я видихаю — на повну,
Горнусь лиш до звуку і слів,
Щоб серце твоє невгамовне
Вже стало моїм серед днів.

***

Вона, що я не знаю кольору очей,
Така тендітна і не знана досі,
Приховує інтим своїх худих плечей
І так живе у світі — там, де ідеал в хаосі.

Така незламна, сильна, та субтильна,
Відверта і розкаже про свій світ,
Вона, що вкрай мені прихильна
І має круглорічний білий цвіт.

***

Щоразу бачу нових, повсякчас,
І, зустрічаючи, забуду завтра,
Приводячи в порядок свій баркас,
Паливши у чужих серцях цю ватру.

Сказавши слово, що не варте інших вух,
Блукаючи у пошуках солодкої брехні,
Де зайве все — слова, думки і зайвих рух,
І де вона сказала, що вірна була. Не мені.

Вірші всі не мені і всі пісні, і кожне слово,
Весь сум, що пережив і ще живу, і буду,
Переживу всі негаразди і ще твою відмову,
І все що написав тобі, рукою зніме, мов застуду.

Та зараз не про це, та й мабуть не про неї,
Ділюсь думками, прямолінійно, гумору доволі,
І для тієї, що ніколи не тримав би в шлеї,
Тій, що як ніхто вже знає ціну своїй волі.

Десь серед поля, дерев, червоних Маків
Лежатиму колись, дивитимусь на сивий волос
І посміюсь, про те, як у віршах було багато знаків,
Як був щасливий і вперше чув твій голос.

Ми маєм право — знаходити, любити, жити
І забувати, хоч розумію, що не просто,
Але ми кращі ліки і можемо когось зцілити,
І змусити забути все, обіймами на середині мосту.

Цінуючи розмови, негайно беручи за руку,
Все говорити прямо, щоб не пізно, все одразу,
Переживаючи в самотності свою розлуку,
Бажаючи спокійних снів, і чути збоку...
цю потрібну фразу.

***

Мільйон повідомлень людей,
Їхня історія, крихітна книжка,
Де від слів серце скаче з грудей,
Де все планувалось, немов би інтрижка.

Сльоза від прочитаних слів,
Здавалось — немов би ще вчора,
Було декілька сотень вузлів,
Вона підтримка — він для неї опора.

Люди так люблять страждати,
Коритись чуттям, грати драми,
Постійно когось — та й шукати,
Потім знаходячи болісні шрами.

***

Розважливість в кожному кроці,
Повільна доросла хандра,
Безбарвні дні і скупість емоцій,
Постійні зізнання з-під мого пера.

Слід байдужих чорнил на папері,
Що ніяк не розкажуть всю суть,
Всю династію моїх імперій,
Сум в очах, слова на устах і всю лють.

Нав'язливість звичок, характер убивць,
Краєвид запасу всіх моїх слів,
Лиш один раз комусь поклонивсь,
Враз загорівся, згорів, спопелів.

Блукаючи з вітром, попелом в море,
Ставши зрілим корінням дерев,
Попри все — не здолав своє горе,
Ставши смарагдом в вінці королів.

***

Дивно кидатись з одного в інше,
Самому з собою вести діалог,
Дратувати людей, а себе то, тим більше,
Закінчити книгу словом «Пролог».

Розпочати писати цікавий роман,
Малювати цікавих героїв, їх почуття,
Описати соромливу красу їхніх ран,
Гарну статуру, одяг, обличчя, взуття.

Писати немов би останню строку,
Вкладаючи душу, попри застуду,
На папері біль тримати прям на замку,
Відмивати себе від щоденного бруду.

І колись невдало зізнавшись в коханні,
Залишений в вирі власних думок,
Будеш наївно шукати в мовчанні,
Ключі, той замок і декілька строк.

***

Валятись в осінній росі,
Серед трав, що давно вже зів'яли,
Ти кажеш про біль у сльозі,
Ти кажеш, що так відмовляли.

Або разом стрибнемо в небо,
Щоб відірватись на метр від землі,
Я не чую пташиний щебет,
Я не чую, як літають джмелі.

Тоді давай закриємось разом,
Ти в кімнаті — я певно в собі,
Ми мовчимо, заговоримо з часом,
Ми мовчимо, немов би німі.

Будеш йти, зачиняючи двері,
Поїдь, будь ласка, подалі,
Ти причина моїх роздутих артерій,
Ти причина моєї печалі.

***

Мені б твою руку,
А далі келих вина,
Без жодного звуку,
Лиш твоя тишина.

Мені б тебе обійняти,
Вбити сум вже востаннє,
Та де ж тебе взяти?
Небо ж безкрайне...

Мені б турботу і ніжність,
Коли день був недобрий,
Серед зими, у цю сніжність,
Дивитись з тобою за обрій.

Мені б закоханий погляд,
Напитись теплом твоїх слів,
Мені б тебе поряд,
Тримати за руку — як і хотів.

***

Ритмічний стукіт по склу,
Світло в шпарині дверей,
Сильний удар по столу,
Набридливий гамір людей.

Попсова музика з вікон,
Дзвінок телефону вночі,
Дрібниці втрачаються з віком.
Як від будинку ключі.

Жахи, комедії й драми,
Фанати відомих зірок,
Чарка горілки з синами,
Документи, не подані в строк.

Конкурси, вечори біля бару,
Алкоголь і депресії вкотре,
Під м'ясо надмухуєш жару
І збираєш різний непотріб.

Прокидаючись зранку, бо треба,
Живеш в егоїзмі, бо хочеш,
Коли печаль, стискаючи ребра,
Змусить згадати ті очі.

А де сенс цього всього?
Як на небі літають круки,
Збираєш сумки в дорогу —
Так проходять самотні роки.

***

Самотність ночей, антипатія днів,
Нав'язливість сну, відраза погоди,
Чи то поїв, чи знову вже зголоднів,
Вільний серцем, втомлений від свободи.

Прихильність до кави і твоїх очей,
Музики, фільмів, розмов до світанку,
Втома від всіх повсякденних речей
І випита склянка — не до останку.

Уламки веселоців, спогадів й суму,
Знайомства, перших розмов і мій спів,
Магія барів, друзів, історій і шуму,
Листопад між нами, чекаєм майбутніх снігів.

***

Одного разу все стане важливим
До останнього подиху й слова,
Коли вже пізно бути сміливим,
Нема інтонацій і неважлива вимова.

Сон останній знову першим стане,
Люди втомляться, впадуть без сил,
Хтось востаннє торкнеться вустами,
Щоб знову летіти, наївно, без крил.

Комусь в сьайві вулиць не стане повітря,
Інший востаннє перехилить стакан,
Пташка ще один раз сяде на віття,
Автор крапку поставить. Допише роман.

Годинник проб'є двадцять п'яту,
Саме час для звершень і мрій,
Вкотре вдягнеш сорочку пом'яту,
Щоб ще раз прожити без сенсу і дій.

І той водоспад зронить краплю останню
В крик і засушливі погляди знизу,
Тих, хто втомлені вже від страждання,
Чекають від моря припливу і бризу.

Одного разу все стане важливим,
Коли пілот вдало посадить літак,
Тоді ти точно будеш особливим,
Із всіх диваків — ти найбільший дивак.

***

У стінах покори й моралі,
Пишучи про чуття і людей,
Мчимось по своїй магістралі,
Втрачаючи сяйво очей.

Зруйнувавши всі стіни у домі,
Проспівавши знайомі пісні,
Малювавши майбутнє в альбомі,
Тонувши у правді й брехні.

Підіймались все вище і вище,
Потім падали знов до землі,
Коли ще тут горіло огнище,
Крізь відмови сиділи в імлі.

Вимагавши кохання у долі,
Що давала надії, мрії і сни,
Ми всі догорали — поволі,
У обіймах своєї вини.

***

Жити в тіні — не соромно й не важко,
Щоразу слухати, або ламати тишу,
Як почувашся, моя бентежна пташко?
Пробач, що рідко тобі пишу.

Це лист у відповідь на той, що не мені,
Ну той, що він ніколи не читає перед сном,
Ми всі потроху грузнем в метушні,
Впиваючись таким ненависним вином.

Почну я, як завжди, про очі і волосся
І незрівнянний погляд поміж всіх,
Що серед світу мого безголосся,
Завжди і всюди викликає посмішку і сміх.

Продовжу. Тема ця стара й давно забута,
Хоча б тобою, поміж усіх важливих тем,
Тебе наповнює уся печаль і смута,
І шкіра кольору безбарвних хризантем.

І під самий кінець скажу все — коротко і ясно,
Скажу, що тут все добре, та з тобою краще,
Просто не тут, не там і так невчасно,
Почав себе вважати підходящим.

Я не прощаюсь, ще напишу точно,
А може, просто дам про себе знати,
Тобі такій безкарно непорочній,
Ще раз дозволю я — себе прогнати.

***

Можливо трохи заплутався, вкотре,
Або знов зрозумів все не так,
Перетворився, власне, в непотріб
Отакий молодий і моральний лайдак.

Або накрутив себе знову і знову,
Що ніби то я розумію весь світ,
А ще раз почувши відмову,
У хмільну поталу відправив живіт.

Примарилось ніби ходжу по небі,
Бо хмари ж, певно, також вода,
Що при моїй вагомій потребі,
Ноги по пояс загрузли в льодах.

Звільнитись не просто, ти розумієш,
І лід не розтоплять теплі слова,
«Не хочу, йди далі! Ти не посмієш!»
Чомусь ти так рідко твориш дива...

***

Про неї завжди говорили — сумна,
Та це давно був її звичайний стан,
Така сильна — а справді скляна,
Що досі плаче від вигляду ран.

Вона вічно сама, хоча поруч інші,
Не любить шум і відчинені двері,
Вона любить тебе, лиш за твої вірші,
Що тихо читає у осінньому сквері.

Сама іноді пише, але не тобі,
Вірші, де виливає всю душу,
А потім зі злості каже собі:
«Піти звідси треба, я мушу».

Туди, де тільки лишаяються шрами
І спогади, вічно вбиваючі дні,
Ти не вартий історій про рани,
Не ти запалюєш в її серці вогні.

***

Певно, варто замкнути двері,
І не впускати більше нікого,
Пишучи всі слова на папері,
Вважай — це твоя перемога.

Я сам-по-собі розчинився
В твоїх надокучливих буднях,
Рукою за вітер схопився,
Втримався в світі безлюддя.

Там, де спати зовсім не важко,
Навіть самому, коли дуже темно,
Там, де ти, моя вперта пташко,
Давно не ведеш себе чемно.

Захопився, і точно я знаю —
Варто забити ті двері цвяхами,
Я десь потім собі погуляю
По твоїх стежках, твоїми шляхами.

***

Інколи вона забувала всі очевидні речі,
Ім'я свого пса, або навіть, як звати сусідку,
Любила його, або коли він цілував її плечі,
Шуткувала над ним за його козлячу борідку.

Щодня поруч з ним було добре, здавалось,
І все ще пила тільки чай, каву ж не можна,
Міцно його обіймала, що б в нього не сталося,
А він у відповідь обіймав, хоч і тривожно.

А потім все різко: новий — старий баклан,
Не може без нього, сама не дає собі волю,
Тепер він наливає їй шампанське в стакан.
Пристрасть. Без нього. Під натиском алкоголю.

***

Самотні, божеволіють двоє,
З почуттями, без дотику рук,
Думками, обривками воїн,
Втомлені біллю інших розлук.

Так бояться знову відчутти,
Щоб не втрачати, вкотре, когось,
В голові, немов би в час смуги:
«Не кричи! Тобі просто здалось!»

Вдихаєш, ніколи не знаючи меж,
Байдужий до кожного, всього і всіх,
Кохаєш, на фоні яскравих пожеж,
Які сам підпалив, бо просто не зміг.

Це знаний для всіх візерунок,
Листопад, самотності дні,
Алкоголем вбиваючи шлунок,
І все буде добре, але навесні.

РИМОВАНІ ДУМКИ

***

Погляд стає кольоровими снами,
Відтінок обіймів — фарби твої,
Ти забарвлюєш всесвіт словами,
Що невпинно малюють крізь спів солов'ї.

***

Неустанно і вкотре бажаючи волі,
Прокидаючись знову в обіймах,
Вважаючи крики примхами долі,
Де сварки — лиш нав'язливі війни.

***

Знайди мене десь ближче до світанку,
В занедбаному лісі наших мрій,
Там, разом, ми чекатимемо ранку,
А поки, будь щаслива, не хворій.

***

Я щось скажу і ти не повториш,
Знову шукатиму погляд, що вщух.
Прикро, що ти не говориш.
Прикро, що я втратив слух.

***

Захоплений світом. Що не існує.
Чашкою терпкого ввечері. На підвіконні.
Світом тієї пори. Яка мене не почує,
Шепочучи ніжність, в сварливому тоні.

***

Заб'юсь в куточок власного сумління,
Згадаю кожну сварку, кожен крик,
Збоку, ще раз, подивлюсь на наші війни.
І вкотре проживу той спогад, що не зник.

***

Бо як на повні груди ти дихнуть не зміг,
І неохоче дихаєш наполовину,
То, друже, не принижуй рідний світ.
Що ти не хочеш жити — не моя провина.

***

Щораз триматиму її, немов востаннє.
І обійматиму, як ніби ще не знав обіймів.

***

Я зустрічаю тебе кожен ранок,
Тобі ще не набридло снитись?
Або мені збрехав оцей світанок,
Чомусь він вирішив спізнитись.

***

Поглянь на фігури з туману,
Хапайся за простір. І йди.
Розмовляй зі мною «по п'яну»,
Дозволь самоті розгорнутися в дим.

***

Серед днів ми воліємо жити,
Щоб в ночах залишати печаль,
Крізь людей, які прагнуть любити,
І слова, які вкотре змовчав.

***

Нехай саме цей листопад,
Виконує літні бажання,
Не будує нових барикад,
І стін дурного мовчання.

***

Послання, безшумний крик,
Це не має жодного значення,
Я й не з'являвся, та зник,
Не дочекавшись побачення.

***

Кожен вечір, ніби спочатку,
Немов би анафора.
Ти знаходиш старі відпечатки,
Забувши про їхнього автора.

ЗМІСТ

ВІРШІ	3
Я пишу примітивні слова	5
В тиші перших осінніх ночей	6
Незнайомиць з сусідніх будинків	7
В останках чергового літа	8
Ми потроху грузнемо в знаках	9
Ти гуляєш чудними містами	10
Продовжуй дивитись йому в очі	11
Безмовність невдалих симпатій	12
Крихітний жук, що повзе по руці	13
Туди, у напрямку світла	14
Суміш древніх картин	15
Сяйво скляних вітрин	16
Я пишу листи на цупкому папері	17
Я не даю словам порушити тишу	18
Коли всі човни застрягнуть в портах	19
Я не соромлюсь, що під батьківським крилом	20
Любила заходи сонця	21
Твій голос — квіти	22
Я писатиму сотні листів	23
Дівчина, що може бути книгою	24
І локони брунатного волосся	25
Я відчуваю	26
Ти любиш малювати	27
Отрутою лікуємо жаркі серця	28
Мої пісні втрачають власні мотиви	29
Впиватись дешевим вином	30
Знаходжу літери в хмарах	31
Ти — музика, травневий цвіт	32
Нещадно малюю двадцять весну	33
День-у-день холодний дощ	34

Сліпий алярм	35
Криком	36
Шукаючи світ серед хмар	37
Голос тремтить	38
Вільний	39
Може все не так просто	40
За десять чергова весна	41
Крок в темряві — не страшно	42
Музей дивний масок	43
Привіт, тій, що очі з фіалок	44
Радіти від кожної фрази й подій	45
Дивно шукати натхнення	46
«Щось давно не було дощу»	47
Чого тобі ще можна бажати?	48
Мені не чутно цих солодких днів	49
Ти можеш бути щасливим	50
Я без проблем опишу сотні рис	51
Я б її назвав Меріаль	52
Рано чи пізно тобі доведеться обрати	53
Розігнатись — і пластом в воду	54
Ехх, щоразу думаю, що вже знайшов	55
Танго в вагонах метро	56
Зітканий фарбами птах	57
Далека подорож в ніжність	58
Нескінченне мовчання клапанів серця	59
Надіюсь на кожен наступний місяць	60
Ми маєм власні причини	61
Чашки вчорашнього чаю	62
Перстень з синім смарагдом	63
Печера десь під землею	64
Все звично, все, як завжди	65
Руками протираю скроні	66
Самотність — солодкий укус	67

Торкнулась його мимохідь	68
Потроху втрачаю натхнення.	69
Такий ніжний, холодний подих зими	70
На землі пожовкле листя	71
Пульсація сповнених вен	72
І знов прокидаюсь із власною тінню.	73
Ми існуємо в розумах інших.	74
В гармонічних відтінках вогню	75
Тримаючи руки на скронях.	76
Цей світ все штурмують тривоги.	77
Щодня засинаю під гамір думок	78
Мій світ зрозумілий одразу	79
Мені важко писати про жовтень	80
Вже не чуто минувших хвилин	82
Все ввижаються поклики рук	83
Крізь відтінки дзеркальних полиць	84
Ще декілька пізніх добраніч	85
Коли зустрічаєш людину.	86
Вона, що я не знаю кольору очей	87
Щоразу бачу нових, повсякчас	88
Мільйон повідомлень людей	90
Розважливість в кожному кроці	91
Дивно кидатись з одного в інше	92
Валятись в осінній росі.	93
Мені б твою руку	94
Ритмічний стукіт по склу.	95
Самотність ночей, антипатія днів	96
Одного разу все стане важливим	97
У стінах покори й моралі.	98
Жити в тіні — не соромно й не важко.	99
Можливо трохи заплутався, вкотре	100
Про неї завжди говорили — сумна	101
Певно, варто замкнути двері	102

Інколи вона забувала всі очевидні речі	103
Самотні, божеволіють двоє	104
Римовані думки.	105
Погляд стає кольоровими снами.	107
Погляд стає кольоровими снами.	107
Знайди мене десь ближче до світанку.	107
Я щось скажу і ти не повториш	107
Захоплений світом	108
Заб'юсь в куточок власного сумління.	108
Бо як на повні груди ти дихнуть не зміг	108
Я зустрічаю тебе кожен ранок	109
Поглянь на фігури з туману	109
Серед днів ми воліємо жити	109
Нехай саме цей листопад.	109
Послання, безшумний крик	110
Кожен вечір, ніби спочатку	110

Літературно-художнє видання

ПАВЛО ІВАНІЦЬКИЙ
БУЗКОВЕ БАГАТТЯ

Вірші

Відповідальний за випуск: Наталія Терещенко
Коректор: Наталія Рожко
Макет обкладинки і верстка: Наталія Литвиненко

Підписано у друк 11.11.2020.
Формат 60x84/16, Гарнітура Din Pro.
Ум. друк. арк. 6,63
Наклад 60 прим.

ТОВ «Гротті»
Свідоцтво про внесення суб'єкта
видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготовників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 7045 від 11.03.2020

grottibooks@ukr.net
тел.+380 97 931 66 73